

КЕЙТИ РОБЪРТ

НЕОНОВИ БОГОВЕ

Книга първа
от поредицата МРАЧЕН ОЛИМП

Превод от английски език
Цветелина Лакова

У

ЕГМОНТ

На Ерин и Мелъди – вашите предавания ми доставяха
голямо удоволствие през последните няколко години
и се надявам прехвалените подови настилки
на Хадес да ви зарадват на свой ред.

ПЕРСЕФОНА

– МНОГО МРАЗЯ ТЕЗИ ПАРТИТА.

– Внимавай майка да не те чуе.

Поглеждам през рамо към Психея.

– И ти ги мразиш.

Вече не помня на колко сбирки ни е мъкнала майка ни през годините. Тя винаги гледа към следващия трофей, към следващата фигура, която може да премести в тази игра, чиито правила са известни само на нея. Може би щях да го понеса по-лесно, ако през повечето време не се чувствах като една от нейните пионки.

Психея застава до мен и ме бутва с рамо.

– Знаех си, че ще те намеря тук.

– Това е единственото поносимо помещение в сградата.

Всъщност залата със статуите е олицетворение на арогантността. Тя е сравнително семпла – ако блестящият мраморен под и стилните сиви стени могат да бъдат определени като семпли, – където в широк кръг са подредени тринадесет статуи в цял ръст. По една за всеки от Тринадесетте – групата, която управлява Олимп. Изброявам имената им наум, докато погледът ми се плъзва по всяка от статуите – Зевс, Посейдон, Хера, Деметра, Атина, Арес, Дионис, Хермес, Артемида, Аполон, Хефест, Афродита – преди да се обърна към последната от тях. Тя е покрита с черно платно, което се стели по нея и се дипли на пода в краката ѝ. Дори така обаче не мога да не забележа широките рамене и островърхата корона на главата. Пръстите ме сърбят да дръпна платното, така че най-сетне да

мога да го видя веднъж завинаги.

Хадес.

Само след няколко месеца ще съм се освободила от този град, ще съм избягала и никога няма да се върна. Няма да имам друга възможност да зърна лицето на злодея на Олимп.

– Не е ли странно, че така и не му намериха заместник?

Психея въздиша.

– Колко пъти ще водим този разговор?

– Стига. Знаеш, че е странно. Те са Тринадесетте, но всъщност са само дванадесет. Няма Хадес. Много отдавна не е имало.

Хадес е владетелят на Долния град. Или поне е бил. Титлата е наследствена, а целият род отдавна е измрял. Сега Долния град е подчинен на Зевс, като всички нас, но доколкото съм чувала, Зевс никога не стъпва от онази страна на реката. Да прекосиш Стикс е също толкова трудно, колкото и да напуснеш Олимп, казват, че при всяко пресичане на бариерата човек има чувството, че главата му ще се пръсне. Никой не си причинява подобно нещо доброволно. Дори Зевс.

Особено като се има предвид, че хората от Долния град надали ще му целуват краката така, както правят всички в Горния град. Толкова неприятности за нищо? Не е чудно, че, подобно на всички нас, Зевс избягва да пресича реката.

– Хадес е единственият, който никога не е идвал в Горния град. Това ме кара да мисля, че е бил различен от останалите.

– Не е бил – казва Психея уверено. – Лесно е да се преструваме сега, когато той е мъртъв, а титлата му вече не съществува. Но всичките Тринадесет са еднакви, дори майка ни е такава.

Правя е, знам, че е права, но не мога да престана да фантазирам. Протягам ръка, но спирам, преди пръстите ми да докоснат лицето на статуята. Само нездравото любопитство ме тегли към мъртвия наследник, а това не си струва неприятностите, които ще си навлека, ако се поддам на изкушението да дръпна тъмното покривало. Отпускам ръка.

– Какво е намислила тази вечер?

– Не знам – въздиша Психея. – Иска ми се Калисто да беше

тук. Тя поне ѝ се опълчва.

Трите ми сестри и аз намерихме различни начини да се справим, когато майка ни стана Деметра и ние попаднахме в бляскавия свят, достъпен само за Тринадесетте. Този свят е толкова ярък и екстравагантен, че гнилата му същност трудно се забелязва. Ако не се бяхме приспособили, щяхме да загинем.

Аз си налагам да играя ролята на умната и жизнерадостна дъщеря, която винаги се подчинява. Това позволява на Психея тихо и хладнокръвно да минава между капките. Евридика отчаяно се вкопчва във всяко късче живот и във всеки вълнуващ миг. А Калисто? Калисто се съпротивява срещу майка ни толкова яростно, сякаш се намира на арената. Тя е готова да загине, но не и да се покори, в резултат на което майка ни я освобождава от задължителните мероприятия.

– По-добре, че не е тук. Ако Зевс започне да флиртува с Калисто, тя ще се опита да го изкорми. И тогава ще имаме проблем.

Единственият човек в град Олимп, който може да убива без последствия – или поне така се говори – е самият Зевс. От всички останали се очаква да спазват законите.

Психея потръпва.

– Пробвал ли се е с теб?

– Не – поклащам глава, без да откъсвам очи от статуята на Хадес.

Не, Зевс не ме е докосвал, но на последните няколко сбирки, на които присъствахме, усещах как ме следи с поглед. Тъкмо затова се опитах да се измъкна тази вечер, но майка ми само дето не ме извлече за косите от къщи. Приковеш ли вниманието на Зевс, това не води до нищо добро. Краят винаги е един и същ – жените са съсипани, а на Зевс му се разминава и дори вестниците не смеят да петнят репутацията му. Преди няколко години за пръв и последен път му бяха повдигнати обвинения, но това беше такъв фарс, че жената изчезна още преди делото да стигне до съда. Най-оптимистичната версия е, че по някакъв начин е успяла да избяга от Олимп, по-реалистичното предположение е, че Зевс я е добавил към списъка на

предполагаемите си жертви.

Не, по-добре да го избягвам каквото и да става.

Това щеше да е много по-лесно, ако майка ми не беше една от Тринадесетте.

Сърцето ми започва да бие учестено, разпознало звука от тракащи отсечено токчета по мраморния под. Майка ми винаги ходи така, сякаш марширува на бойно поле. За миг ми хрумва да се скрия зад покритата статуя на Хадес, но отхвърлям тази мисъл, преди майка ми да се появи на вратата на галерията. Криенето само би отложило неизбежното.

– Ето къде сте били.

Тази вечер е облечена в тъмнозелена рокля, която я прави по-слаба и подчертава ролята ѝ на стопанка на земята. Решила е, че тази роля най-добре ѝ подхожда в качеството ѝ на жена, която се грижи градът да не гладува. Тя иска хората да виждат милата усмивка и щедрата ръка и да не забелязват, че без колебание би прегазила всеки, опитал се да пресече амбициите ѝ.

Спира пред статуята на своята съименница Деметра. Статуята е с щедри извивки и свободна рокля, която се слива с цветята в краката ѝ. На главата ѝ има венец от същите цветя. Деметра се усмихва спокойно, сякаш знае всички тайни на вселената. Улавяла съм майка ми да упражнява същото изражение.

Устните ѝ се извиват, но усмивката не стига до очите ѝ, когато се обръща към нас.

– Трябва да общувате с останалите.

– Боли ме главата.

Със същото оправдание се опитах да се измъкна от парти-то тази вечер.

– Психея дойде да види как съм.

– Мхм – клати глава майка ми. – Вие двете сте безнадежден случай, също като сестрите си.

Ако се бях досетила, че да съм безнадежден случай е най-сигурният начин да избегна натрапването на майка си, щях да предпочета тази роля пред избраната от мен. Вече е късно да сменям курса, но мнимото главоболие почти ще се превърне в реалност само от мисълта да се върна на партито.

– Ще си тръгна по-рано. Мисля, че получавам мигренозен пристъп.

– Не, няма да си тръгнеш – казва го много мило, но в гласа ѝ има метална нотка. – Зевс иска да говори с теб. Няма абсолютно никаква причина да го караш да чака.

Мога да назова половин дузина причини, без да се замислям, но знам, че майка ми няма да чуе и една. Все пак не мога да не опитам.

– Говори се, че е убил и трите си жени.

– Това определено е по-просто, отколкото да тръгне да се развежда.

Поглеждам я изумено. Не мога да разбера дали се шегува.

– Майко...

– Я се успокой. Много си напрегната. Доверете ми се, момичета. Знам какво правя.

Майка ми е може би най-интелигентният човек, когото познавам, но нейните цели не са мои. Аз обаче няма как да се измъкна, затова послушно тръгвам заедно с Психея. Излизаме от залата. За миг си въобразявам, че усещам статуята на Хадес да се вира в гърба ми, но това е просто фантазия. Хадес е мъртва титла. А дори да не беше, сестра ми може би е права – щеше да бъде също толкова лош колкото са и останалите.

Излизаме от залата със статуите и тръгваме по дългия коридор, за да се върнем на партито. Коридорът е като всичко друго в „Додона Тауър“ – голям, разточителен и луксозен. Той е два пъти по-широк от необходимото, а всяка врата, покрай която минаваме, е поне с тридесет сантиметра по-висока от нормалното. Тъмночервени завеси висят от тавана до пода и са вдигнати от двете страни на вратите – допълнителна екстравагантност, от която това място определено не се нуждае. Човек има чувството, че се намира в дворец, а не в небостъргач, издигащ се над Горния град. Сякаш някой може да забрави, че Зевс се възприема като съвременен цар. Искрено се учудвам, че не носи корона като статуята на своя съименник.

Балната зала е в същия стил. Тя е солидна, просторна, едната ѝ стена е цялата в прозорци, а няколко стъклени врати водят към балкона, откъдето се вижда градът. Намираме се на

последния етаж на небостъргача и гледката е наистина невероятна. Оттук се вижда голяма част от Горния град, както и черната лъкатушеща снага на река Стикс. От другата страна се намира Долния град. Той не изглежда много различен от Горния, но е толкова недостъпен за повечето от нас, че все едно е на Луната.

Тази вечер вратите на балкона са плътно затворени, за да не ни притеснява леденият зимен вятър. Вместо изглед към града, в мрака зад стъклата се отразява изкривено залата. Всички са облечени безупречно – дъга от дизайнерски рокли и смокинги, блясък на ужасно скъпи бижута и тоалети. Те създават главозамайващ калейдоскоп, докато хората от тълпата се движат, срещат се и общуват, а от начервените им устни капе красива отрова. Това ми напомня на криво огледало. Въпреки привидната си красота нищо в отражението не е такова, каквото изглежда.

На останалите три стени висят огромни портрети на дванадесетте активни членове на групата на Тринадесетте. Картините са маслени – традиция, която води началото си от зараждането на Олимп. Сякаш Тринадесетте наистина се възприемат като някогашните монарси. При някои от тях художникът определено се е развихрил. Например портретът на младия Арес няма нищо общо с първообраза. Възрастта променя човека, но неговата челюст никога не е била толкова квадратна, нито раменете му – толкова широки. Освен това художникът го е нарисувал с огромен меч в ръка, а аз знам със сигурност, че този Арес е спечелил титлата си не във война, а като се е предал на арената. Това обаче не звучи величествено.

Трябва да си особен човек, за да се смесиш с тълпата, да клюкарстваш и да забиваш ножове в гърбовете на хората пред собствения си портрет, но в групата на Тринадесетте има доста такива чудовища.

Майка ми си пробива път през множеството. Чувства се чудесно сред другите акули. От близо десет години заема поста на Деметра. Тя е сред най-новите членове на групата на Тринадесетте, но се движи в тези среди, сякаш е родена тук, а не е избрана от народа като всички Деметри.

Хората ѝ правят път. Усещам погледите върху нас, докато я следваме сред пъстрата тълпа. Тези хора може да приличат на пауни с престараването си за мероприятията, но очите им са студени и безмилостни. Нямам приятели в тази зала – само хора, които искат да ме използват като трамплин, за да умножат властта си. Научих това рано и по трудния начин.

Двама души правят път на майка ми, а аз зървам онзи ъгъл на залата, който всячески се стремя да избягвам, когато съм тук. Там е разположен истински трон, пищно творение от злато, сребро и мед. Масивните крака преминават в подпори за ръце, а облегалката наподобява буреносен облак. Тронът е опасен и смайващ, като собственика си, който иска да е сигурен, че никой никога няма да забрави този факт.

Зевс.

Ако Олимп се управлява от Тринадесетте, то Тринадесетте са управлявани от Зевс. Това е наследствена титла, която се предава от родители на деца още от основаването на града. Сегашният Зевс е на този пост от десетилетия. Бил е на тридесет, когато е получил титлата.

В момента е над шестдесетгодишен. Може да се каже, че е доста привлекателен, стига да харесвате едри бели мъже с широки гърди, бурен, гръмък смях и посребрени бради. Побиват ме тръпки от него. Всеки път когато ме погледне със светлосините си очи, се чувствам като животно, предназначено за продан. Всъщност дори не като животно. Като красива ваза или може би като статуетка. Като нещо, което може да бъде *притежавано*.

Ако красивата ваза се счупи, много лесно може да бъде заменена с друга. Поне, ако си Зевс.

Майка ми забавя ход, кара Психея да изостане с няколко крачки и ме хваща за ръката. Стиска ме силно – мълчаливо предупреждение да се държа прилично – но се усмихва широко на него.

– Виж кого вода!

Зевс протяга ръка и аз нямам друг избор, освен да положа дланта си в неговата и да му позволя да целуне кокалчетата ми. Устните му докосват кожата ми за миг и косъмчетата на

тила ми настръхват. Когато най-сетне пуска ръката ми, едва се сдържам да не я избърша в роклята си. Всичките ми инстинкти крещат, че съм в опасност.

Боря се със себе си, за да не се обърна и да избягам. Така или иначе няма да стигна далеч. Не и докато майка ми стои на пътя ми. Не и докато присъстващите в бляскавата тълпа наблюдават случващото се като лешояди, надушили кръв във въздуха. Тези хора обичат драматизма повече от всичко, а ако устроя сцена на Деметра и Зевс, това ще доведе до последици, пред които не бих искала да се изправам. В най-добрия случай ще ядосам майка си. В най-лошия ще рискувам да попадна в заглавията на клюкарските списания, а това само ще влоши положението ми. По-добре просто да търпя, докато успея да избягам.

Усмивката на Зевс е прекалено топла.

– Персефона! Изглеждаш прекрасно тази вечер.

Сърцето ми пърха като птичка, която се опитва да избяга от клетката си.

– Благодаря – проронвам.

Трябва да се успокоя, да овладее емоциите си. Зевс обича да вижда тревогата в очите на по-слабите. Няма да му доставя удоволствието да разбере, че ме е страх от него. Това е единствената сила, с която разполагам в тази ситуация, и няма да се откажа от нея.

Той пристъпва по-близо, навлиза в личното ми пространство и снишава глас.

– Хубаво е, че най-накрая можем да поговорим. От няколко месеца се опитвам да се добера до теб.

Той се усмихва, но само с устни.

– Започвам да мисля, че ме избягваш.

– Не, разбира се.

Не мога да отстъпя назад, без да се блъсна в майка си... но в продължение на няколко секунди сериозно обмислям тази възможност, преди да я отхвърля. Майка ми никога няма да ми прости, ако направя сцена пред всемогъщия Зевс. *Изтърпи. Можеш го.* Усмиввам се лъчезарно, докато си повтарям наум мантрата, която ме крепи през последната година.

Три месеца. Само деветдесет дни до свободата. След деветдесет дни ще имам достъп до доверителния си фонд и ще го използвам, за да се махна от Олимп. *Мога да преживея това. Ще го преживея.*

Зевс просто грее насреща ми, излъчва искрена топлина.

– Знам, че не е прието да се прави така, но е време за обявлението.

Поглеждам го изумено.

– Обявление?

– Да, Персефона.

Майка ми се доближава, а очите ѝ ме прерязват като ножове.

– Обявлението.

Опитва се да ми подсказе нещо с поглед, но аз нямам представа какво се случва.

Зевс отново ме хваща за ръката и се отправя към предната част на залата, а майка ми ме буца след него. Ужасена, поглеждам към сестра си, но Психея е не по-малко удивена от мен. Какво става?

Хората мълчат, когато минаваме покрай тях, а погледите им се забиват в тила ми като хиляди иглички. Нямам приятели в тази зала. Майка ми би казала, че сама съм си виновна, тъй като не съм създала контакти – нещо, за което тя непрекъснато ме подканя. Опитвах се. Честна дума. Отне ми цял месец да разбера, че най-жестоките обиди са поднесени със сладки усмивки и захаросани думи. Първата покана за обяд доведе до това, че преиначените ми думи бяха цитирани в заглавия в клюкарските издания. Тогава се отказах. Никога няма да играя играта така добре, както усойниците в тази зала. Мразя лицемерните физиономии, скритите обиди и ножовете, обвити в думи и усмивки. Искан нормален живот, но той е единственото нещо, което не можеш да имаш, когато майка ти е една от Тринадесетте.

Поне в град Олимп е така.

Зевс спира в предната част на залата и взема чаша шампанско. Тя изглежда нелепо в голямата му ръка, сякаш ще я счупи с едно грубо докосване. Той вдига чашата и в залата настъпва

пълна тишина. Усмивва се широко. Не е трудно да се разбере как успява да се радва на такова обожание, въпреки слуховете, които се носят около него. Обаянието струи от всяка пора на кожата му.

– Приятели, не бях напълно честен с вас.

– Ти да видиш – обажда се някой от дъното на залата.

Вълна на тих смях залива помещението.

Зевс също се смее.

– Макар че сме се събрали, за да гласуваме новите търговски споразумения с Долината на сабиняните, аз искам да направя едно малко обявление. Отдавна беше време да намеря нова Хера, така че групата ни да бъде пълна. Най-накрая я избрах.

Той поглежда към мен и това е единственото предупреждение, преди да произнесе думите, които толкова бързо изгарят мечтите ми за свобода, че не ми остава нищо друго, освен да стоя и да гледам как се превръщат в пепел.

– Персефона Димитриу, ще се омъжиш ли за мен?

Оставам без дъх. Присъствието на Зевс изсмуква всичкия въздух в залата, а светлините са твърде ярки. Олюлявам се на високите си обувки. Задържам се на краката си само благодарение на волята си. Дали, ако припадна, другите ще ми се навърлят като глутница вълци? Не знам и тъй като не знам, трябва да остана права. Отварям уста, но не издавам звук.

Майка ми ме притиска от другата страна с лъчезарната си усмивка и веселия си глас.

– Разбира се, че ще се омъжи! За нея ще бъде чест – смушкова ме тя с лакът. – Нали?

Няма как да кажа „не“. Това е Зевс, който фактически е цар. Той получава онова, което иска, когато иска, и ако го унижа сега, пред най-силните хора в Олимп, ще отмъсти на цялото ми семейство. Преглъщам с мъка.

– Да.

Тълпата ликува, а на мен ми се вие свят. Виждам как някой снима с телефона си и знам без никакво съмнение, че до час записът ще бъде качен в интернет, а до сутринта ще бъде излъчен по всички новинарски емисии.

Хората пристъпват напред, за да ни поздравят – всъщност да поздравят *Зевс* – а той през цялото време стиска здраво ръката ми. Взирам се в размазващите се лица и у мен се надига вълна от омраза. На тези хора не им пука за мен. Аз, разбира се, знам това. Знам го от първата си среща с тях, от мига, в който попаднахме в тази висока обществена прослойка благодарение на новия пост на майка ми. Но това е нещо съвсем различно.

Всички знаем какво се говори за *Зевс*. *Всички*. Откакто ръководи Тринадесетте, е сменил три *Хери* – три съпруги.

Три съпруги, които сега са *мъртви*.

Ако този мъж постави халка на пръста ми, все едно ми слага нашийник и каишка. Никога няма да бъде самостоятелна личност, никога няма да бъде нещо повече от негово допълнение, докато не му омръзна и не замени нашийника с ковчег.

Никога няма да се освободя от Олимп. Не и докато този човек не умре и титлата не премине към най-голямото му дете. Дотогава може да минат години. Дори *десетилетия*. И то, ако допуснем невъобразимото – че ще го надживеея, вместо да свърша два метра под земята като другите *Хери*.

Честно казано, перспективата не ми харесва.

ЗА АВТОРКАТА

Кейти Робърт е автор на романтични трилъри. Според сп. „Ентъртейнмънт Уийкли“ стилът ѝ е „неописуемо секси“. Книгите ѝ са продадени в над един милион екземпляра. Кейти Робърт живее на северозападното тихоокеанско крайбрежие със съпруга и децата си, с котка, която се мисли за куче, и с два немски дога, които се смятат за салонни кученца.

За повече информация може да посетите kateerobert.com и Twitter [@katee_robort](https://twitter.com/katee_robort).